

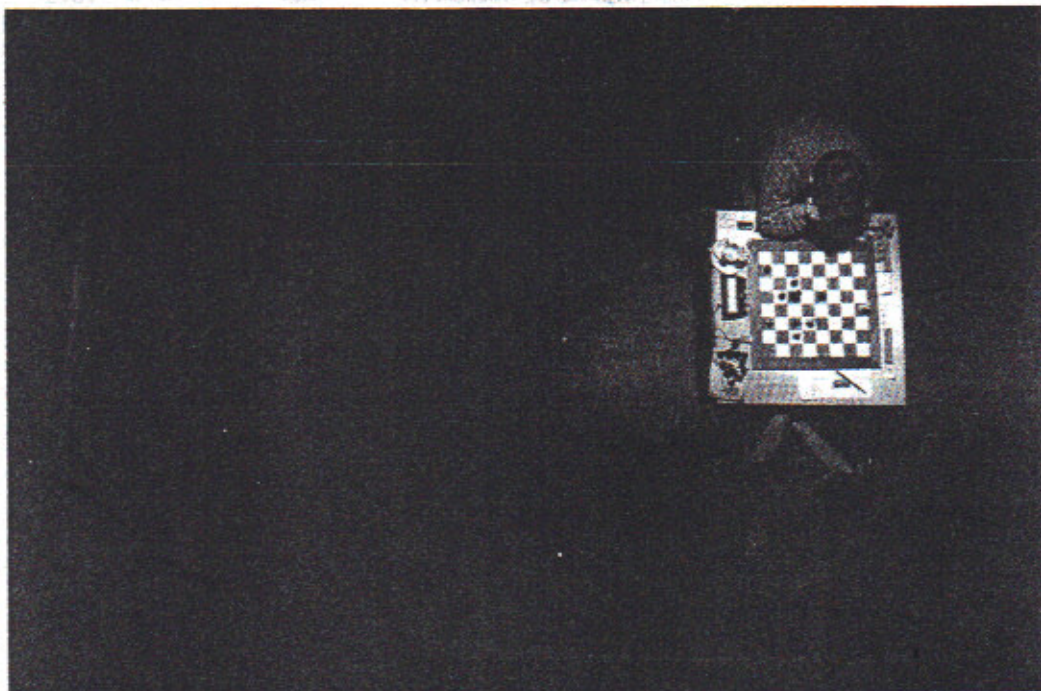
Schakers terug naar het fin de siècle

DDL 22-11-'99

Door Bert Saarloos

SCHAKEN • Strenge ogen priemen door de zaal. Statige, stijve, godsvrezende mensen, dat lees je van de gezichten af. Het zal je schoonmoeder maar zijn, die mevrouw links. De uitstraling van een koelkast. Het zijn gelukkig maar oude familieportretten. Ze wisselen goudomrande spiegels af. De Spiegelzaal van Hotel Max in Heerlen heeft onmiskenbaar iets majestueus. De gebruikers minder. Een hoog geitenwollensokkengehalte. Maar daarvoor is het ook het Limburgs kampioenschap schaken.

Het zal wel weer een of ander gemeenschapshuis, jongerensoos of bedrijfskantine zijn, denk je in eerste instantie als je naar het LK schaken gaat. De locatie van de provinciale titelstrijd is meestal nooit veel soeps. Als je hoort dat het in een hotel plaatsvindt, denk je: 'ze zullen wel in een achterafzaaltje weggemoffeld zijn'. Voor de ingang van Hotel Max verdwijnt de gedachte. De elegantie druip al van de façade af en wordt binnen voortgezet. Het hoogtepunt: de Spiegelzaal. Normaal het toneel van de Corio League, een club van niet bepaald armlastige Heerlense ondernemers en politici. 'Officieel geopend op zaterdag 2 mei 1998 door Zijne Excellentie Dr. G.J. Wijers, Minister van Economische Zaken' vermeldt een vergulde plaat op een pilaar. Daarnaast een zwarte vleugel, erachter een grote bar waar tientallen flessen Beaujolais Nouvelle Primeur staan te wachten op dorstigen. Naast de bar leidt een trap naar een vide. Recht vooruit kroonluchters aan het plafond. „Waarom deze sjieke entourage?“, herhaalt voorzitter Rick Simons van de organiserende Heerlense Schaakvereniging (HSV). „Om de sport uit de stofge achterkamertjes te halen. Eind vorige eeuw werden schaaktoernooien alleen maar in dit soort gelegenheden gehouden. We wilden de grandeur van vroeger in ere herstel-

Schaken in de Spiegelzaal. foto Dierk Hendriks

len, de tijdsgeest van het fin de siècle ophalen." Zo'n impuls heeft het schaken volgens Simons nodig. „Bij het grote publiek heeft schaken een verkeerd imago. Ik zat laatst in een café met een man te praten. Hij vroeg of ik sportte. Ik zei dat ik schaakte. Hij lachte: 'Maar jij bent toch nog geen vijftig?' Dat bedoel ik nou." De schakers kunnen de ambiance wel waarderen. „Normaal spelen we in een achterafzaaltje. Dit heeft wel uitstraling. Er is ook meer publiek dan anders“, constateert titelverdediger Martijn Dambacher uit BleRick. „Heeft wel wat“, vindt ook Maurice Peek uit Noorbeek. „Maar het is niet zo dat ik nu ineens meer inspiratie heb. Sterker nog, in een bruin café zou ik me meer op mijn gemak voelen.“ Om het geheel nog meer cachet te geven zijn de partijen live op internet te volgen. Dat trekt bezoekers uit heel Europa en zelfs uit de VS. Organisator Simons is in stijl gekleed. Paradeert deftig in zijn Helmut Lotti-frac als *maitre de cérémonie* rond. Enige hoop dat

ook de beste schakers van Limburg *dressed to the occasion* - al was het maar een beetje - zouden zijn, blijkt ijdel. Een enkele coltrui en een gekreukt wit hemd kunnen nog net, maar de meesten dissoneren fors tegen de parmantige achtergrond. Buiten Simons is Rik Eijgelshoven de enige die er smetteloos bijloopt. Hoort zo voor een ober in een luxe hotel. Treurende schakers kunnen aan zijn bar hun hart uitstorten, want Eijgelshoven heeft verstand van het spelletje, bekijkt tijdens het lege kopjes ophalen in de speelzaal aandachtig de stellingen. „Ik leen wel eens wat boeken van een vriend die bijna de meestertitel heeft. Vandaar.“ Op de bovenverdieping bivakkeren de mindere goden, de tweede-klassers. Onderkomen geheel overeenkomstig. Heet dan wel Claus-zaal, maar heeft met die typische kalenders aan de muren - meer weg van restaurant 'De Chinese Muur', goedkope versie. Net een leg-batterij. Veertig man op luttele vierkante meters samengepropt. Weinigen nog okselfris. Hier gaat het meer om de leut.

Her en der een neut. Bij de tweedeklassers is het slobbertui- en geitenwollensokkengehalte nog veel hoger dan bij de toppers. Een uitzondering is Marcel van Haren. Niet sjiek, maar wel anders. Vlotte coupe, piercing in de rechterwenkbrauw, sieraden in gothic-stijl. Op het onafscheidelijk pakje halfzware shag in de borstzak na, niet het prototype schaker. „Ja, op school vinden ze het wel een beetje gek dat ik schaak. Zeggen ze stomme dingen als 'dat is een sport voor mietjes'." De 18-jarige Heerlenaar wint zijn eerste partij, schuift de tweede binnen drie zetten remise. „Ik lag wat laat in bed“, verklaart Van Haren. „En ik was ook wat laat op. Half tien. Half elf moest ik beginnen. Ik kon meteen mijn jas aantrekken. Ik heb niet eens wat kunnen eten.“ Had hij wat kunnen meeëten bij de toppers. Die laten het buffet links liggen en peuzelen hun zelfgesmeerde bammetjes op. En maar kruimelen op het dure parket.

ZIE OOK ► REGIOSPORT